

My Forest

Χάρης Μπασκόζος - 26/08/2024

Διπλωματική Εργασία

Όνομα Φοιτητή: Χάρης Μπασκόζος

Όνομα Επιβλέποντα:

Παρουσίαση: Φεβρουάριος-Μάρτιος 2024

Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών

Φωτογραφίες: Αδάμ Συλαιούνης, Μιχάλης Αλεβίζος

1. Το δάσος μου (τα ξύλα, τα δέντρα)

Βλέποντας τους κομμένους και μάταια παρατημένους κορμούς δέντρων, αρχικά τους κοιτούσα σαν κάτι πολύτιμο που θα ήμουν τυχερός αν μου το δώσουν. Έτσι, έκανα μια σύνθεση με αυτούς και γρήγορα τους ξέστησα, μαρκάροντάς τους για να μην τους δεσμεύσω, αλλά μετά κατάλαβα ότι αυτοί οι κορμοί είναι

παρατημένοι και κανείς δεν ασχολείται μαζί τους, οπότε μάλλον ήταν δίκαιο το αίτημά μου να ασχοληθώ εγώ με αυτούς.

Λοιπόν, εμένα με απασχόλησε η αντίστροφη διαδικασία, δηλαδή το πώς, με ποιο σύστημα, οι κομμένοι κορμοί, ή τα πρώην δέντρα, θα ξαναγίνουν ζωντανοί, θα ξαναγίνουν δέντρα. Ανακάλυψα το σύστημα αυτό κάνοντας ανασυνθέσεις δέντρων.

Μια μέρα έκανα μια σύνθεση και μετά ενθουσιάστηκα, νόμιζα πως αυτό που έφτιαξα ήταν κάτι ζωντανό, ο κορμός με κοιτούσε.

Για πολλή ώρα κοιτούσα τον κορμό που με κοιτούσε πίσω και δεν μπορούσα να φύγω από το εργαστήριο, στο τέλος έκλεισα την πόρτα αλλά ακόμα και τώρα σκέφτομαι αυτόν τον κορμό που ζει. Με τη σκέψη αυτή, δημιούργησα ένα δάσος γύρω από αυτόν τον κορμό και έτσι αυτός «χάθηκε» μέσα στο δάσος.

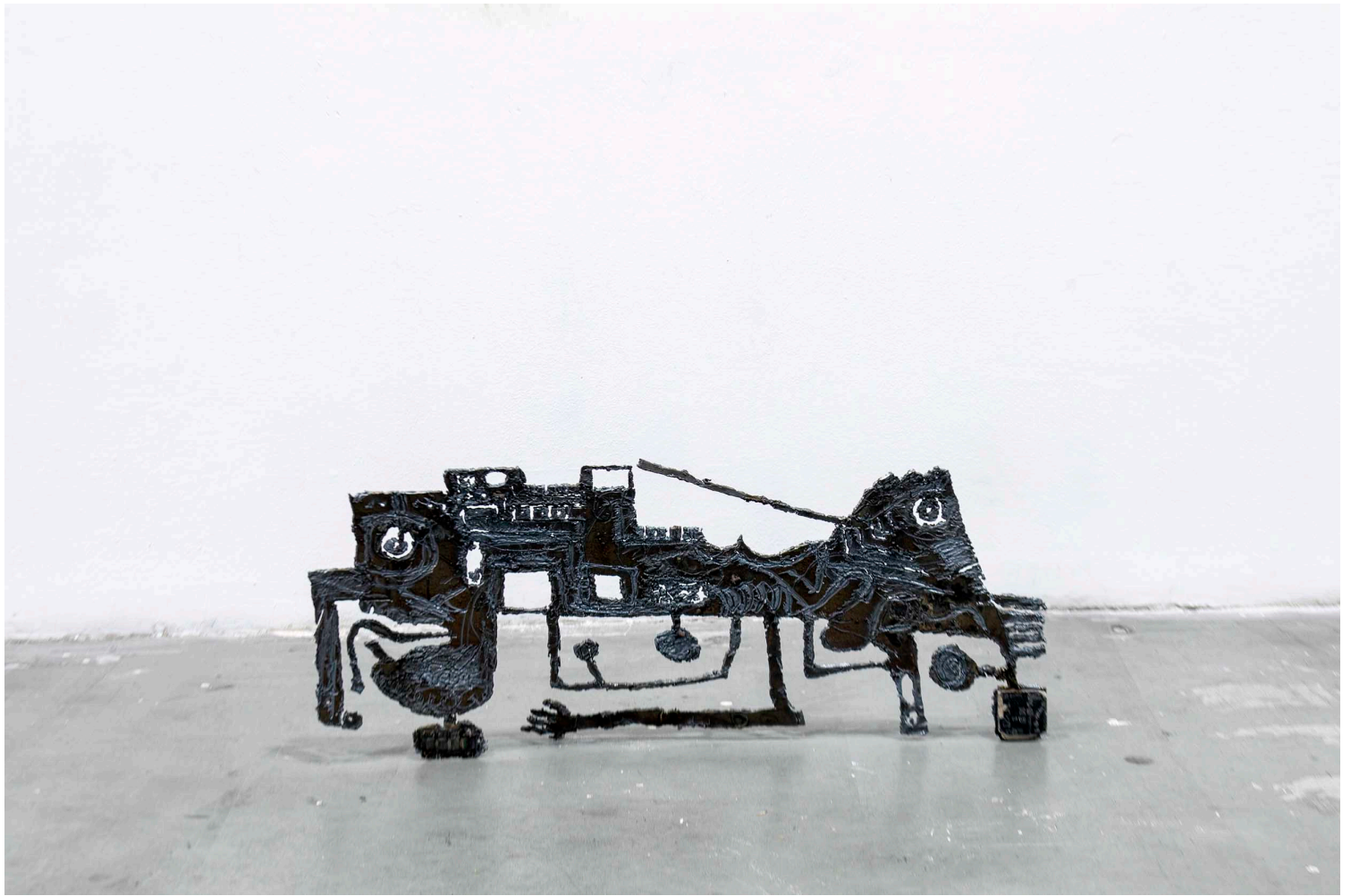

2.ΤΑ ΣΙΔΕΡΑ_ ΤΑ ΠΑΛΙΟΣΙΔΕΡΑ

Τα σίδερα δεν είναι πρώην ζωντανός οργανισμός όπως τα δέντρα. Όμως προέρχονται από τη γη.

Όπως και τα ξύλα, τελευταία άρχισε να με γοητεύει το μέταλλο όταν κόβεται. Από εδώ και πέρα, κάθε παλιοσίδερο είναι μια ανακάλυψη για εμένα. Βρήκα τον τρόπο που τόσα χρόνια έψαχνα ώστε να το κάνω γλυπτό. Να το καίω μέσω του τόξου τού πλάσματος (plasma arc).

“Όσο πιο σκουριασμένο και παλιό, τόσο το καλύτερο.
Θέλω να δίνω χαρακτήρα στις λαμαρίνες,
Να μετατρέπω τα cd player σε πρόσωπα και να τα χαρίζω,
Να βγάζω τα συναισθήματά μου πάνω στη λαμαρίνα,
Να καίω τη λαμαρίνα,
Να αλλάζω μορφή σε αυτό το άθραυστο πράγμα.”

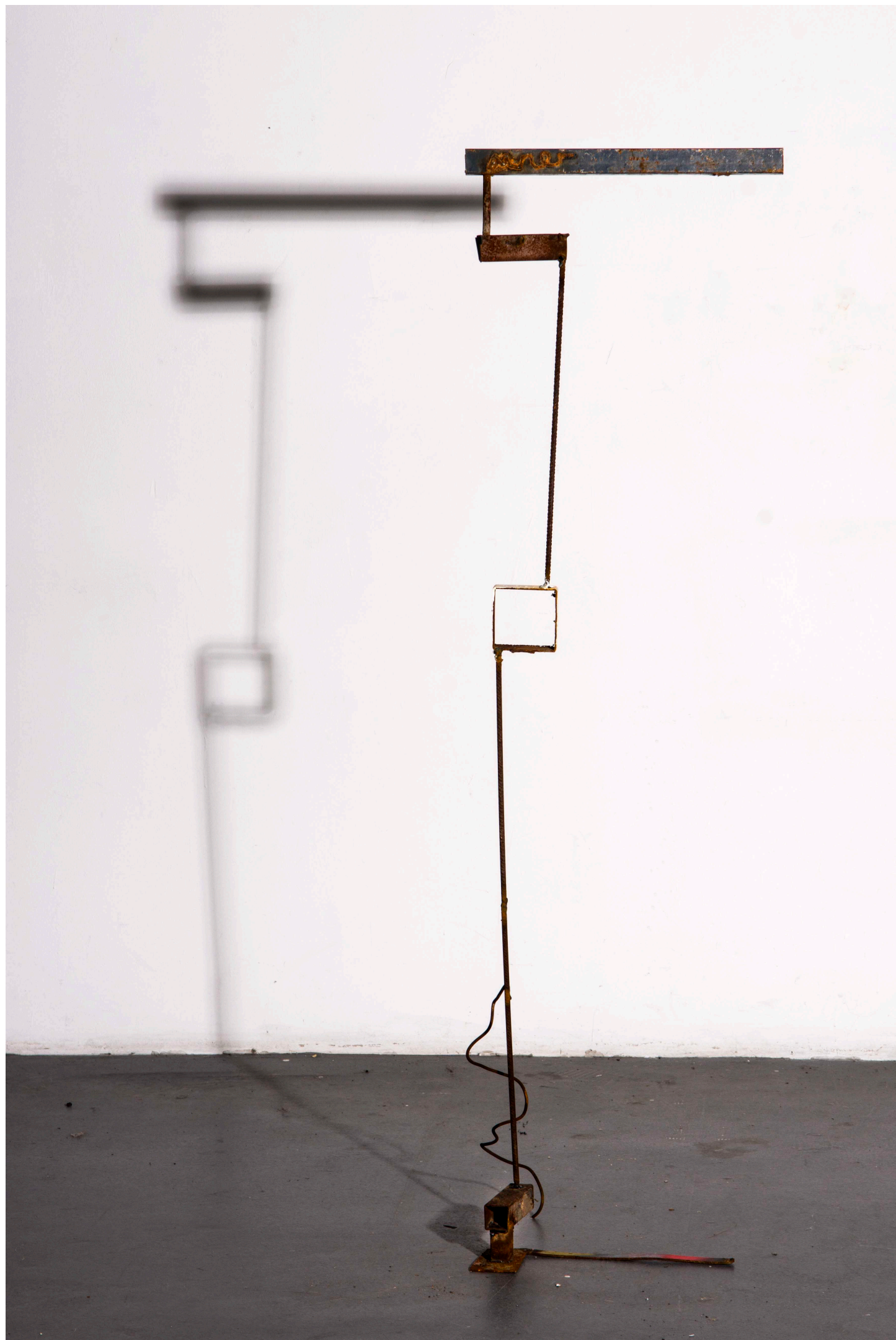
Μέσω αυτής της ανακάλυψης, δηλαδή του κοψίματος του μετάλλου με το τόξο πλάσματος, ξαναεμφανίστηκε η επιθυμία μου για την επεξεργασία μετάλλου. Ήμουν άσχετος στην ηλεκτροκόλληση, αλλά τώρα είδα ότι είναι πολύ ιδιαίτερο πράγμα το λιώσιμο του μετάλλου. Είναι μια χαμένη απόλαυση που ηρεμεί το πνεύμα, είναι από τις λίγες πρωτόλειες απολαύσεις που είναι φυτεμένες στην ανθρώπινη φύση.

Οι πίνακες είναι η προέλευση όλων αυτών των μορφών, η ανάγκη μου να χαράζω και να κάνω γραμμές, βασικά η σύνθεση γραμμών παράγει χώρο και οι μορφές γίνονται σίδερα. Ξανά ανακάλυψα ότι ο καημός μου είναι να κάνω το πλέγμα κάτω με μέταλλο, να υπάρχει το σχέδιο στον χώρο. Αυτή τη φορά αυτό είναι το αληθινό στοίχημα, η σκέψη μου λειτουργεί με τη μορφή συνδέσεων. Όταν συνδέονται πράγματα αισθάνομαι χαρούμενος και ελεύθερος, ενώ αν είναι σκόρπια στον χώρο κάτι λείπει.

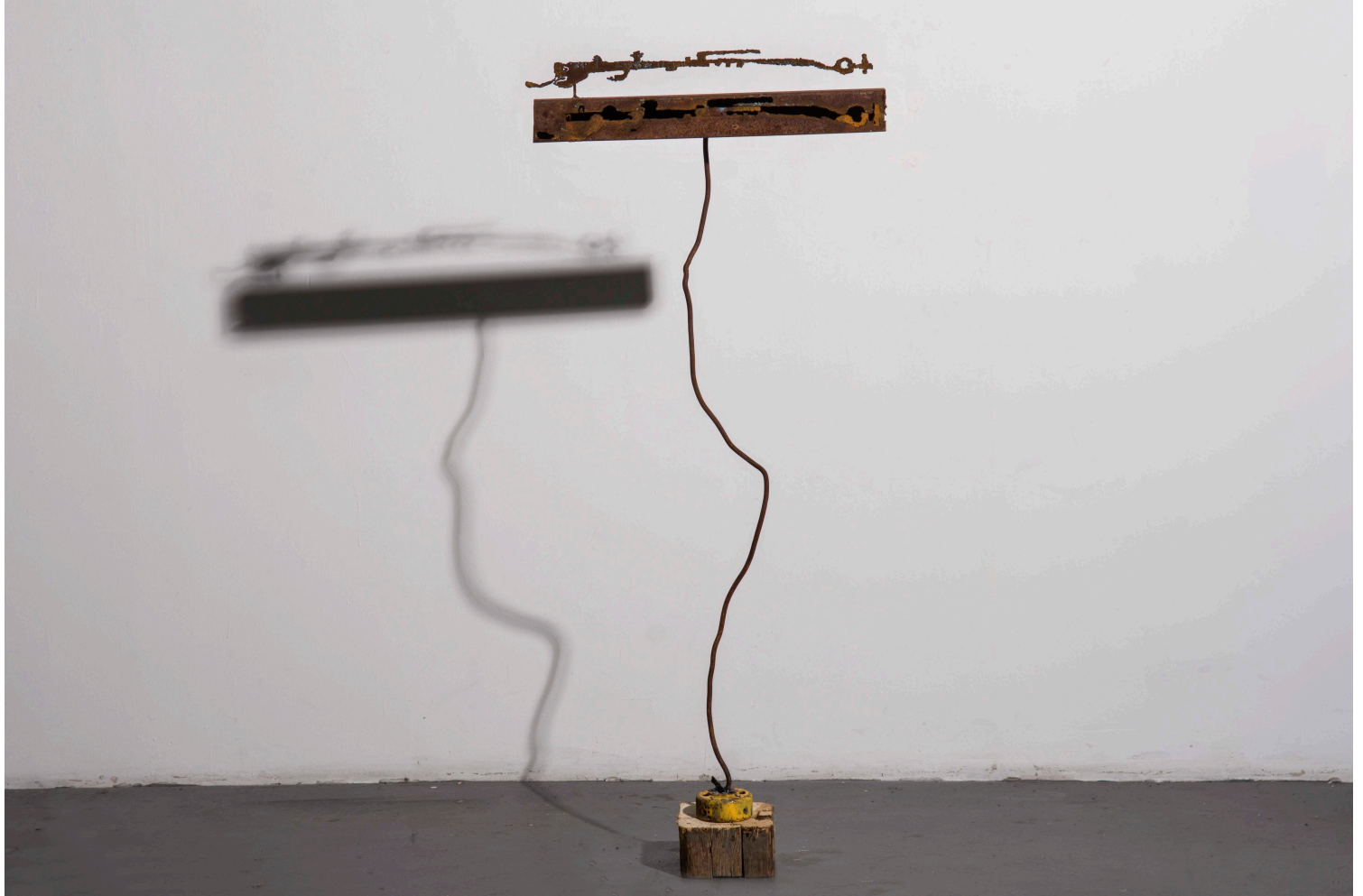

3. ΟΙ ΦΑΤΣΕΣ

Μου αρέσει να φτιάχνω τεράστιες απελπισμένες φάτσες, με δόντια, στόμα και γλώσσα και μάτι, και αρχίζω από το μάτι συνήθως. Δεν έχω ποτέ σκοπό να κάνω μια καρικατούρα, αλλά να δημιουργήσω ένα συναίσθημα. Αυτή η φάτσα είναι μια γλώσσα που δείχνει μια ψυχική κατάσταση. Και σήμερα σκέφτηκα να ενώσω τις φάτσες με τα δέντρα, για να δούμε τι θα γίνει.

Οι φάτσες προβάλλουν μια εσκεμμένη αμηχανία. Την αμηχανία του τυπικού χαιρετισμού κάποιου γνωστού που δεν θα κάτσετε να μιλήσετε, απλά θα κάνετε ένα νόημα ο ένας στον άλλον. Πόση αμηχανία, ξόδεμα για αυτό το γεια της αβεβαιότητας, ακόμα και να αλλάξεις δύο κουβέντες, πάλι έτσι θα ναι ένα αμήχανο Γεια.

Πηγή της εμπνεύσεώς μου ήταν τα κομμένα δέντρα, οι κομμένοι κορμοί πεταμένοι στο πάτωμα. Ήταν σαν κομμάτια που πρέπει να συνδεθούν για να ξαναϋπάρξουν. Ένα δέντρο, μια απομίμηση δέντρου με υλικά από δέντρο. Έτσι πιστεύω ότι δείχνω το δέος μου για τα δέντρα.

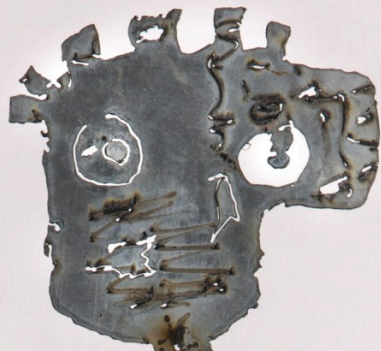
Η πηγή ενδιαφέροντός μου εστιάστηκε στον τρόπο "κουμπώματος" των δέντρων. Αρχικά βασίστηκε στην ισορροπία των ήδη κομμένων κορμών και ύστερα στη σύνδεση μέσω μιας σιδερένιας βέργας εσωτερικά, ώστε να υπάρχει η δυνατότητα να περιστρέφονται και να αλλάζουν όψη. Η εργασία μου αρχίζει από την ανεύρεση των κομμένων κορμών και συνεχίζεται με το να φαντάζομαι με ποιον τρόπο θα συνδεθούν για να φτιάξουν το νέο δέντρο.

“Δέντρα. Άφησε την αγριότητα, αφήνω την αγριότητα, η αγριότητα του δέντρου να μιλήσει, εγώ είμαι ένα δέντρο, το δέντρο είναι ένα δέντρο, οι διαφορετικοί κορμοί είναι δέντρα, το δέντρο”.

Ανακάλυψα ότι κάθε δέντρο έχει ένα πρόσωπο, μάτια, μύτη, στόμα, λαιμό, μαλλιά. Κάθε κομμένος κορμός είναι κομμάτι ενός συνόλου που κόπηκε, ανασυνθέτω το δέντρο για να γίνει ένας νέος άνθρωπος. Αργότερα ανακάλυψα ότι πολλά πράγματα έχουν μέλη, μάτια, μύτη, κεφάλι. Τα βλέπω αρκετές φορές και μου αρέσει, νομίζω έτσι νοηματοδοτώ το κατά τα άλλα δίχως νόημα μέρος.

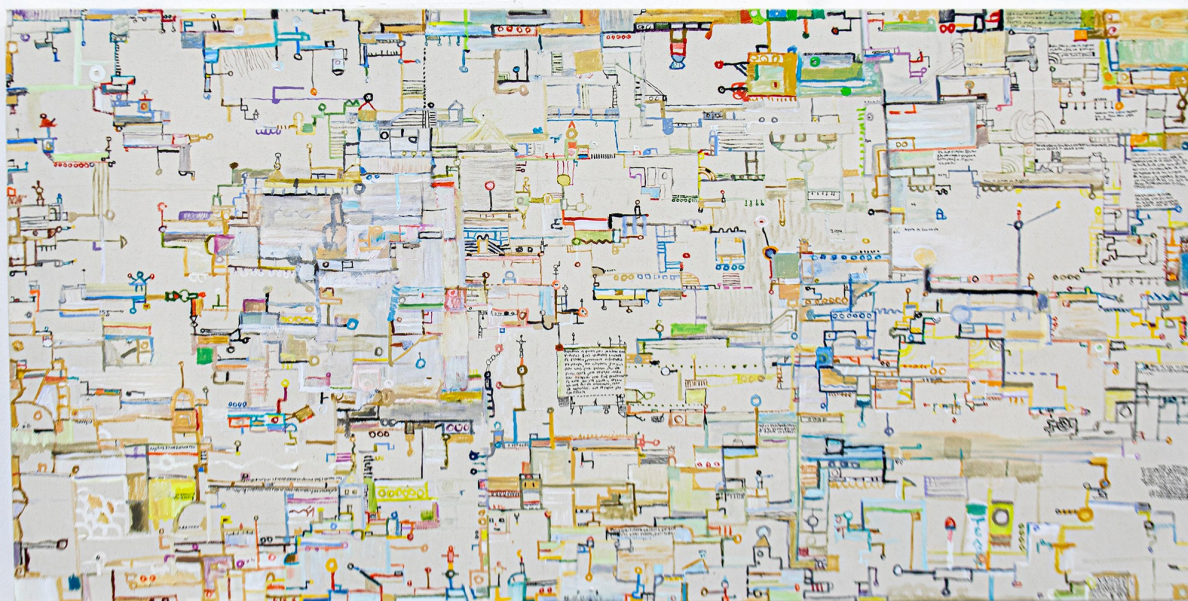

Θέλω τα πράγματα να συνδέονται και να παράγουν ένα σύστημα που τα δένει με μια σύνδεση 2 μόνων. Θέλω να υπάρχει μια απλότητα που να ηρεμεί, παρατηρώντας έναν φρεσκοκομμένο κορμό ξύλου σε άνοψη. Τα σχήματα που υπάρχουν σε κάνουν να αισθάνεσαι ωραία. Η παρατήρηση του φυσικού κορμού είναι ισοδύναμη με την ησυχία.

5. Ο ΚΩΔΙΚΑΣ

Άρχισα από κάποια σκίτσα. Ο συνδυασμός των γραμμών διηγείρε κάτι στον εγκέφαλό μου καθώς τα έκανα, νομίζω είναι από τα πράγματα που επιτέλους βγάζουν νόημα. Πίσω από αυτά πιστεύω ότι υπάρχει ένας κωδικός που συνεχώς ψάχνω ή αναλύω. Ο κωδικός διευρύνεται παντού, περικλείοντας όγκο, χώρο, σχήμα και συμπληρώνεται με χρώμα που τον περιπλέκει -είναι μέρος του.

Μέσω του κωδικού εκφράζονται σε κάτι ανεξήγητο ή και εξηγήσιμο. Ο Ρυθμός του κωδικού είναι η άνοιξη αυτού που θέλω να πω, όταν μπορώ να το πω. Ελπίζω να λύσει προβλήματα και να φτάσει κάπου, γιατί δεν κατανοείται με μια απλή ματιά αλλά θέλει διάβασμα όπως το βιβλίο. Η σύνθεση μέσα στον χώρο, από τις μελέτες που έκανα ως αρχιτέκτονας, ίσως έπαιξε βασικό ρόλο στη στροφή προς τις γραμμές.

Τα θέματα που με απασχολούν αφορούν κυρίως εμένα και την τόσο δύσκολη εξωτερικότητά μου στο υπάρχον αστικό και ανθρώπινο πλαίσιο. Αλλά και αυτό που βλέπω και νιώθω και έχω διαβάσει και καταλάβει.

Όλο αυτό το δάσος είναι η αγωνιώδης προσπάθειά μου να ζωντανεύσω τον κόσμο-πόλις που υπάρχει στη ζωγραφική-αρχιτεκτονική μου, να τον φέρω στο φως.

